

Rudkøbing, den 5. Juli 1947.

★

Post-Adr. : Box 9
Rue Villavej 5
Telefon 460

Kære Martinus!

Deres lange Redegørelse af 21. Juni takker jeg Dem meget for. Det var slet ikke min Mening at ulejlige Dem saa meget, og jeg havde ventet, at Svaret kunde gives meget kortere.

Desværre maa jeg indrømme, at jeg er saa uudviklet, at Deres Brev ikke har kunnet ændre mit Syn paa Sagen. Jeg maa saaledes - jvnf. Gerner Lars-sons Artikel i sidste Nødudgave af "Kosmos" - være at betragte som Farisæer og Salon-Okkultist. Dette Privilegium at kunne udstede Domme over sine Medmennesker er jeg jo ikke i Besiddelse af. Jeg har jo kun dristet mig til at rette en Forespørgsel og blev herved informeret om, at jeg ikke er kommet længere end til Slampølen i Deres Sags yderste Periferi.

Jeg er saa tolerant, at jeg tager Deres Karakteristik af mig i stiv Arm uden at blive fornærmet. Det har jeg jo maattet nogle Gange før. Ogsaa jeg er Tilhænger af Tolerance, men jeg er klar over, at i den Verden, hvor vi lever i Øjeblikket, maa den af praktiske og anstændige Grunde have sin Grænse. Og jeg finder det uanstændigt at tjene Penge paa Spiritus, d.v.s. paa andre Menneskers Ulykke. Det gælder naturligvis i særlig Grad en Sag som Deres. Paa dette Punkt er jeg haard og ubøjelig. Maaske skyldes det, at jeg har haft Alkoholens Forbandelse paa nærmeste Hold. Direktøren i vort Firma her drak meget, og det var os til meget Ubehag paa forskellig Maade. Nu for et Par Dage siden kunde Hjertet ikke holde til det mere, og han forlod det fysiske Plan. Nu sidder den fattige Familie tilbage, skønt han vel har tjent mindst 25.000 Kr. om Aaret.

Forøvrigt er det jo ikke alene Salon-Okkultister, der ved, hvor skadelig Alkohol er. De ved det bedre end nogen anden, kære Martinus. Hvordan kan De saa forsvare at tjene paa den Slags? Og de Mennesker, som ikke vil til "Klintsøgaard, fordi de ikke kan faa Sprut, er Sagen vist bedst tjent med at undvære, i hvert Fald foreløbig. De sagde engang til mig, at det var Menneskehedens Elite, der samledes om Dem. Skal det maaske ikke være Tilfældet mere? Der var ogsaa en Gang, hvor vi var nogle Stykker, som gerne vilde lave mere Reklame for Deres Arbejde, men det var uønsket, for Sagen skulde gro langsomt og roligt. Gælder dette ikke mere? Nu ser det ud til, at det hele skal paces frem paa Kvalitetens Bekostning. Der er kommet nye Idealer til Huse. Vi, som i vort eget Hjem ønsker en ren Atmosfære og formener Kød og Alkohol Adgang, kunde nok ønske den samme Atmosfære i Kosmos Ferieby. Saa-dan var det jo ogsaa tidligere. Nu bliver vi kaldt intolerante, fordi vi er imod, at disse Laster faar Indpas som Selvfølgeligheder i Feriebyen. I de

første Aar havde De jo selv udstedt Forbud mod Kødspisning, og at købe Alkohol i Kolonien drømte ingen om. Saa maa De altsaa ogsaa have været intolerant paa daværende Tidspunkt, naar man skal være logisk. De har jo selv lært os til at have den Opfattelse, som jeg i min "Farisæiskhed" stadig forfægter. Kosmos Kolonien skal være et Sted, hvor der leves rent saavel fysisk som aandeligt. Hvis ikke kan vi jo ligesaa godt holde Ferie et hvilket somhelst andet Sted. Saafremt det er egoistisk at ville have et saadant lille Paradis "for os selv", som vi havde i Begyndelsen, maa der altsaa dengang have været noget galt ved det. Men hvorfor skal alle disse Mennesker med deres primitive materielle Begær ødelægge Paradiset for os, naar de har Hundreder af andre Steder at tage hen? Vi andre har jo ingen andre Steder. Tolerance kan nu ogsaa drives saa vidt, at det bliver til Tossegodhed. Jeg ser virkelig ikke ned paa de Mennesker, som ikke har vor Indstilling til Livet, men jeg kan ikke se, hvad de skal i Kosmos Ferieby, før de paa naturlig Vis ligesom vi andre søger derop paa Grund af aandelig Hunger. Dem med Spiritus-Hunger maa vente lidt. De finder nok frem, naar Tiden er inde, og de har som sagt Steder nok at holde Ferie, mens vi andre ikke har det. Gerner Larsson sagde engang, at han ikke anerkendte andet Slægtsskab end aandeligt Slægtskab, og det giver jeg ham Ret i. Saadan var vi i de første Aar som een stor Familie, og derfor har jeg de herligste Minder fra den Tid. Men skal jeg træffe de sædvanlige cigaretrygende Mennesker m.m., som vi har rigeligt af i Rudkøbing, hvorfor i Alverden skulde jeg saa tage til Kosmos og opleve det samme? Jeg ønsker alle Væsener det bedst mulige, men hver Gang, vi vil fremad, maa der bringes et Offer. De citerer forskellige Ting fra Det nye Testamente. Det kan jeg ogsaa sagtens gøre fra Verdens mest misbrugte Bog, f. Eks. dette, at man skal ikke kaste Perler for Svin. Jeg indrømmer, at det er særdeles drastisk, men det er jo ikke min Opfindelse. Sandt er det imidlertid. Men intolerant maa det jo ogsaa være efter den Maalestok, De anvender i Dag, kære Martinus. Iøvrigt er jeg ikke specielt kristent indstillet, og det har længe været min Opfattelse (som gammel Ægypter i sidste Inkarnation), at De favoriserer Kristendommen paa de andre store Religioners Bekostning. Er det ikke uheldigt, naar Deres Sag skal gøres til en Verdenssag? Og i Deres Skrifter glemmer De altid at nævne den 4. af de betydende Verdens-Religioner - maaske den betydeligste - nemlig Hinduismen. Men dette var et Sidespring.

Eksemplets Magt er uhyre betydningsfuldt, og derfor havde jeg betragtet det som en Selvfølge, at de Idealer, De forfægter i Deres Foredrag og Bøger, ogsaa skulde efterleves paa Klintsøgaard, saadan som De forlangte det i den oprindelige Koloni i Begyndelsen. Begge Standpunkter kan i hvert Fald vanskeligt være rigtige. Og saa er altsaa vi, der er indstillet paa den oprindelige Praksis, pludselig blevet Farisæere af den værste intolerante Slags, fordi vi bliver forvirret over den Kovending, der er sket. Jeg ved, at der findes Mennesker, som siger Ja og Amen til alt, hvad der laves i Deres Navn.

Den Evne har jeg ikke, da jeg mangler Autoritetstro og kræver Konsekvens. De andre har saa den Fordel at blive betragtet som mere kærlige, ligesom de er kommet fri af Slampølen. Jeg maa nøjes med at være en desorienteret Farisæer og Salon-Okkultist.

Det er sikkert ganske rigtigt Forsynets Mening, at alle Mennesker skal huses indenfor Deres Sags Omraade - efterhaanden. Men De maa da vel sætte en Grænse allerede i Dag? Ja, jeg ved jo, at De hos det københavnske Politi faar Oplysninger om Mennesker med seksuelle Afvigelser, og de bliver forment Adgang. Men hvordan saa med Tolerancen? Hvordan var det med Johannes Rasmussen, som i sin Tid blev truet med Bortvisning, fordi han for stærkt viste sin Sympati for et Menneske af saakaldt "eget Køn"? Den Gang var jeg ogsaa forarget, men det var skam fordi jeg syntes, det kneb med den teoretisk saa stærkt omtalte Tolerance. Jeg mener naturligvis ogsaa, at der maa holdes en vis Kontrol, men jeg nævner bare dette for at vise, at Tolerance maa have en Begrænsning. Det mener jeg ogsaa med Hensyn til Spiritus, som absolut ikke hører hjemme i Kosmos Ferieby. Enten er altsaa begge Standpunkter intolerante, eller ingen af dem er det.

Senere i Deres Brev kommer De ind paa den økonomiske Side af Sagen, og jeg forstaar Dem saa udmærket, kære Martinus. Selvfølgelig er der baade Renter og Afdrag at ordne, men alligevel maa man være lidt kræsen med de Metoder, man tjener de nødvendige Penge paa. Der er sikkert ogsaa mange af Sagens mere velhavende Venner, som gerne vilde betale mere, for at fattige Venner af Sagen kunde være med, fremfor at forædte Overklassefolk, som lige-saa godt kunde bo paa et andet Badehotel, skal tage Pladsen op. Det gør mig ondt for disse fattige Venner af Sagen, at de nu skal skubbes ud, og hvad maa de ikke selv tænke? Den Duft af Forretning, som staar omkring "Klintsøgaard", huer mig ikke. Hvis jeg ikke var Ven af Sagen, vilde jeg ikke sige Dem det saa ærligt.

Det økonomiske er vanskeligt. Jeg forstaar det saa udmærket. Men hvorfor saa ikke ærligt indrømme, at De har forkøbt Dem, og at det er nødvendigt at tjene Pengene med de nu anvendte Metoder? Saa havde vi dog Haab om, at det kun var en midlertidig Foranstaltning. Men nu søger De at gøre en Dyd af Nødvendigheden, samtidig med at en hel Del af Deres gamle Venner placeres i Slampølen, blot fordi de ønsker de Idealer videreført, som de i sin Tid lærte af Dem. At vi ikke er saa helt uenige endda synes at fremgaa af følgende Citat af Deres Brev: "At vi er kommet i Besiddelse af Klintsøgaard, betyder jo ikke, at jeg kan anvende den for min Sags Venner lige akkurat saaledes, som jeg selv ønsker. For at dette kan finde Sted, maa den aarlige Rentebyrde jo nedbringes". - Det er altsaa Nødvendigheden, der har tvunget Dem til - forhaabentlig midlertidigt - at anvende Klintsøgaard paa anden Maade, end De selv ønsker. Ja, disse faa Ord havde saamænd været tilstrækkelige, kære Martinus. Det var det eneste, jeg ønskede at vide, og det giver jo ogsaa Haab. Samtidig kunde de unødvendige Ord om Intolerancen have været

sparet. 100 % Tolerance er jo et uvidenskabeligt Krav i den Verden, hvor vi i Øjeblikket har Plads.

Jeg haaber inderligt, at Forholdene udvikler sig saadan, at jeg igen kan føle den samme Lykke ved en Ferie i Kosmos Kolonien, som jeg saa ofte havde Lejlighed til i de første Aar. Da var der mere Aand end Materialisme, mere Kærlighed end Komfort. Og er det ikke Aandsliv og Kærlighed, der er det dominerende, kan jeg jo ligesaa godt blive, hvor jeg er. Jeg har imidlertid tænkt i Sommer at ville prøve Teosoffernes Sommerlejr paa Fyn for første Gang. Den er jo endnu mere internationalt præget, og der maa ikke "konsumeres" hverken Spiritus eller afsjælede Dyrekroppe.

Med Hensyn til den Gave og det senere Laan, jeg har ydet Dem, da ønsker jeg absolut ingen Ændring i det nu bestaaende Forhold. Jeg regner sikkert med, at den ædle Kerne i Deres Sag efterhaanden vil ændre de Mennesker, som kommer paa Klintsøgaard, saa Spiritusbevillingen meget hurtigt kan bringes ud af Verden. Desuden skylder jeg Dem saa meget, kære Martinus, at jeg altid vil staa i dyb Gæld til Dem, og det er mig derfor kun en Glæde, at jeg har kunnet række Dem en hjælpende Haand efter ringe Evne.

Desværre er der nu Udsigt til, at jeg gror yderligere fast i Rudkøbing efter Direktørens Død, idet jeg nu faar større Ansvar. Det er faktisk en haard Skæbne at skulle leve sit Liv i en saa lille By, hvor man er ensom og uden virkelig Interesse for sit Arbejde. Jeg tror, at jeg hører mere hjemme paa Astralplanet, som jeg tit længes efter. Konrad Simonsen er ogsaa saa glad for at være der.

Kærlig Hilsen fra Deres hengivne

Helmer Fogsgaard